

[Kim Behnke]

Jeg taler ikke om, at vi skal gøre Danmark til et uland eller en bananrepublik. Vi kan gå til vores nærmeste nabo, vores nærmeste konkurrent, hvad offentlig sektor angår i EF-samarbejdet. Det er Storbritannien. Der har de halvt så mange offentligt ansatte i forhold til den private sektor, som vi har i Danmark. Går vi endnu længere – ikke geografisk, men måske politisk – nemlig til et land som Schweiz, viser det sig, at de dér kun har 15 ansatte i den offentlige sektor pr. 100 i produktionen. Kære venner! Vi har i Danmark næsten 170 offentligt ansatte i forhold til 100 i produktionen.

Man har i Finansministeriet været dygtig til i de senere år at få det til at se ud, som om man har reduceret den offentlige sektor eller i hvert fald statens personaleforbrug. Men det er papyrus, og det er en uærlig måde, man gør det på, for det er i form af, at der er oprettet en række statsvirksomheder, aktieselskaber osv., hvortil der er overflyttet personale. Men så længe staten stadig væk ejer alle aktierne i Giro Bank A/S, alle aktierne i Tele Danmark, alle aktierne i Københavns Lufthavn osv., så bør alle medarbejderne også indgå i statens personalestatistik. Og gør man det, er situationen den, at den offentlige sektor vokser og vokser. Men det kan ikke blive ved med at gå, for det er en byrde på den produktive del af vores samfund, at så mange skal forsørges over de offentlige lønudgifter.

Når jeg siger dette her, bliver jeg ofte beskyldt for, at jeg hetzer mod de offentligt ansatte. Intet er mere forkert. Hvis jeg hetzer mod nogen, er det de folketingsmedlemmer, der via tryk på den grønne knap har skabt denne situation. Jeg forstår godt, at hr. Jensen og fru Pedersen ønsker at være ansat i den offentlige sektor – hvem har ikke lyst til det i denne arbejdsløshedssituation? – men det er dér, vi skal have taget fat.

Nå ja, men hvis vi bare fyrer alle de offentligt ansatte, bliver arbejdsløhedskøen jo endnu større. Derfor skal de heller ikke fyres, derfor skal de privatiseres. De skal bare ikke længere have den offentlige sektor som deres arbejdsgiver, men i stedet for have private virksomheder som deres arbejdsgiver – private virksomheder, som må konkurrere på lige fod på et privat arbejdsmarked og dermed være med til at skabe velfærd i det danske samfund.

Ikke desto mindre vil man fortsat kunne hævde: Jamen hr. Kim Behnke, hvad så med underskuddet? Hvad så med den store statsgæld? Den skal jo nedbringes. Man kan jo ikke bare lave ufinansierede skattelettelser.

Nej, men der er brug for, at vi prøver noget nyt. Der er brug for, at vi laver disse afbureaukratiseringer og lempelser. Og hvis ikke vi gør det, vil vi bare opleve, at situationen bliver værre og værre.

Som omtalt tidligere under en kort bemærkning har man været dygtig til, særlig mellem Socialdemokratiet og regeringen, at rose hinanden for, hvordan man er i stand til at fremlægge matematiske økonomiske modeller, som man kan sige giver gode resultater. Men det er uacceptabel overvurdering, og det er uden hold i noget som helst økonomisk at lave fremskrivninger til år 2000 og sige: År 2000 har vi stort set afskaffet ledigheden.

Prøv bare som et eksempel at tænke fem år tilbage og se, hvad der er sket de sidste fem år. Hvis man for fem år siden var blevet bedt om at lave en økonomisk fremskrivning, der gjaldt fem år, ville ikke en eneste økonom – ja end ikke en heksedoktor med en krystalkugle – have været i stand til at forudse den udvikling, der har været de sidste fem år. Derfor holder disse beregninger om, at det hele bliver godt i år 2000, ikke.

Det eneste formål, disse beregninger og analyser har, er at være et figenblad, man dækker sig bag ved for den elendighed og den manglende initiativlyst, man har, så man kan gå ud at sige: Jamen næste år falder ledigheden. Det har man altså sagt i så mange år siden 1987. Nu må vi se at få gjort noget ved det.

Når der så endelig sker noget nyt, når vi f.eks. endelig får oprettet nogle erhvervszoner, som altså i mange andre lande har skabt merbeskæftigelse, hvad er reaktionen så fra den socialistiske del af Folketinget og de socialistiske fagforeninger? Ja, for det første forsøger man herinde at få forhindret lovforslagenes vedtagelse. Fair nok! Det er en del af vores parlamentarisme. Men når så lovforslagene er vedtaget, sender man hyrdebrev rundt til borgmestrene med trusler om, at de jo ikke kan fortsætte med at være borgmestre, hvis de ikke nedstemmer disse forslag. Store fagforbund som SiD meddeler, at de blokerer hele skidtet, hvis det bliver sat i gang. Og formanden for